

Nr 47.

Av herrar **Sandberg** och **Bäckström**, om anslag till byggande av enskilda utfartsvägar.

Anslag till bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar har av de två senaste årens riksdagar höjts med 200,000 kronor vardera gången och utgör för innevarande budgetår 1,000,000 kronor. Departementschefen föreslår att samma belopp anvisas för budgetåret 1937/1938.

Länsstyrelsernas anslagsäskanden för sistnämnda tid uppgår emellertid till icke mindre än lägst 1,555,000 kronor. En betydande lucka kvarstår alltså ännu att fylla innan medelstillgången någorlunda svarar mot behovet. Det måste anses i högsta grad önskvärt att de många vägföretag, som vänta på bidrag, kunna erhålla dessa inom rimlig tid. Länsstyrelsen i Västerbotten — för att nämna ett exempel — säger i sin framställning om bidrag bland annat att, utom de pågående vägföretagen för vilkas fullföljande behöves betydande belopp, inneligga förslag till 119 vägföretag till en kostnad av 1,632,243 kronor. Därjämte vore minst ett trettiotal förslag under utarbetande. En stor del av dessa kunde införväntas under år 1936.

Det torde icke vara nödvändigt att närmare framhålla nyttan och nödvändigheten av de vägföretag som här äro ifråga. Därom råder ingen meningsskiljaktighet. Departementschefen uttalar också att »ifrågavarande anslagsmedel fylla ett synnerligen behjärtansvärt ändamål». Det synes därför vara mycket välmotiverat att, då bidragsbehovet är stort och de beräknade automobilskattemedlen synas väl tillåta detta, ytterligare öka anslaget ifråga, för att möjliggöra att bidragstilldelningen sker snabbare och även med något större belopp till de särskilda vägföretagen än vad nu är fallet.

Önskvärt och rättvist vore nämligen om bidragen till de enskilda utfartsvägarna kunde givas med något större del av kostnaden för vägföretaget än som nu vanligen sker, i det att bidraget oftast stannar vid omkring en tredjedel av kostnaden. Högsta medgivna bidrag av statsmedel enligt gällande grunder är som bekant hälften av kostnaden. Till detta kommer bidrag av landstingsmedel motsvarande 15 procent av statsbidraget.

Intressenterna i de enskilda utfartsvägarna få vidkännas en jämförelsevis hög vägtunga i det att de dels få göra en betydande insats för utfartsvägens tillkomst i form av kapital och arbete, vartill sedan också kommer underhållet av vägen, dels därjämte hava att som andra betala den vanliga vägskatten. Riksdagen uttalade också vid frågans behandling i fjol att dessa synpunkter icke kunde fränkännas berättigande. Med hänvisning till att ut-

redning påginge om de enskilda vägarna, varvid även frågan om statsbidrag torde komma att omprövas, ansåg sig riksdagen emellertid icke då kunna bifalla gjorda yrkanden om ändringar i grunderna för bidragets utmätande.

Den nämnda utredningen är ännu icke slutförd, varför alltfört samma skäl föreligger mot en ändring av ifrågavarande bestämmelser för närvarande. Men det torde vara tydligt, att det är möjligt för länsstyrelserna att inom ramen av gällande bestämmelser tilldela ett något högre bidrag än som vanligen sker, i fall där förhållandena så särskilt påkalla, om blott medelstillgången icke är allt för knapp. Att bereda denna möjlighet är alltså också ett skäl för ytterligare ökning av anslaget ifråga.

På grund av det sagda få vi alltså yrka,

att riksdagen måtte besluta att till bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar för budgetåret 1937/1938 anvisa ett reservationsanslag av 1,500,000 kronor att utgå av automobilskattemedel.

Stockholm den 19 januari 1937.

O. E. Sandberg.

Axel Bäckström.
